

Zságot András

A Halál

A Halál nem mindig volt Halál.
Amikor még nem volt Halál, Élet volt.
Akkoriban két Élet volt.
Az Élet és az Élet.
S a Paradicsom.

Az ember választhatott Élet és Élet között.
Akkor még nem volt Halál.
Élet¹ és Élet².
Az Élet²-ből lesz majd a Halál.
De addig a két Élet kézen fogva jár.

Mióta egy Élet s egy Halál van,
Azóta az eleve elrendelés.

Azelőtt két Élet volt.

Két Élet,
S az ember hol vidám,
Hol szomorú.
Most mindig szomorú.

A két Élet
Eljárt külföldre,
De sokat olvasott,
Színházban is gyakran megfordultak,
Kulturálódtak,
Amikor csak tudtak.

A Haláltól nem féltek.
Én félek a Haláltól.

Aztán egyszer összeveszett a két Élet.
Nem szóltak egymáshoz,
Majd szitkozódtak, átkozódtak.

Ha az egyik uszodába ment,
A másik biztos könyvtárba.
Ha az egyik lóversenyre,
A másik randevúzott egy fiatal hölgygel.

Mintha mindketten boldogok lettek volna.

De Élet² depressziós tüneteket mutatott.

Alkoholizált.
Heroinozott.

Az alkoholizáló Élet a végén öngyilkos lett.
Így lett az Életből Halál.

Most az Élet és a Halál soha nem találkoznak.
Biliárdozni is külön mennek.

Arra várunk most,
A Halál öngyilkos legyen,
S újra két Élet lesz az egy helyett.

Bereti Gábor

E táj

E táj
most foltok
akvarellje.
Egymásba csúszik,
moccan, életre kelve.
Innen nap süt,
s rajtad
jázminszirmok ruhája
lobban.
Majd megállsz,
hogy a végtelen pillanatban
örökre
mozdulatlan maradj.
Onnan meg
fekete felhőkből
lázás, hideg hold bújik
elő.
Átkelve épp
egy könnycseppnyi óceánon,
szememben arcoddal,
elmerengve látom,
hogy a rázkódó busz
ablakából nézlek
és reszketek.